

הספרייה

ארין סטרלינג

קללת הנשיקה

רב המכר
של ה - New York Times

קאלת הנשיקה

ארין סטרלינג

מאנגלית: נעה שביט

לרכישת הספר המלא
לחצי כאן

ארין סטרלינג קללת הנשיקה

Erin Sterling
THE KISS CURSE
Graves Glen Series 2

The Kiss Curse Copyright © 2022 by Rachel Hawkins
published in agreement with the author, c/o BAROR INTERNATIONAL, INC.,
Armonk, New York, U.S.A
Hebrew language copyright © 2025 Ahavot 2018

עורכת: שירי צוק
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן־דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות ליציטטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2025 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

Printed in Israel 2025 | נדפס בישראל 2025

סידור, עימוד, הפקה וקדם־דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב 978-965-7831-854 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

למרלין ובוסוורת'. תודה לאל שאתם לא מדברים.

פרולוג

שלוש-עשרה שנה קודם לכן, קולג' פנהייבן...

בהתחשב בכך שהכישוף היה "להפוך את העלה למשהו אחר", וגווינביר ג'ונס אכן הפכה את העלה למשהו אחר, נראה מאוד לא הוגן שכולם צעקו עליה עכשיו.

טוב, הם לא בדיוק צעקו עליה, אלא יותר צעקו באופן כללי, וכן, נכון, אולי העלה נראה עכשיו כמו דינוזאור קטן עם מלתעות חדות שבדיוק ננעצו בחרטום מגפה המחודר של המרצה שלה, אבל האם היא התכוונה להפוך אותו לדינוזאור?

ממש לא!

האם כל השאר יצרו דברים משעממים לגמרי כמו עט או עלה קצת יותר גדול?

בהחלט!

האם גווין הייתה היחידה שהכישוף שלה ניחן ביכולת תנועה ממש מגניבה, ולכן כולם צריכים להורות לה ולהגיד לה איזו מכשפה אלופה היא, במקום לומר דברים כמו "תפסיקי את זה!" ו"אימא'לה, מה זה?"

גווין בהחלט חשבה כך!

בדיוק בגלל זה, חשבה בזמן שניסתה שוב לגייס מספיק כוחות להפוך את היצור הנשכני שלה חזרה לעלה של עץ אלון, בכלל לא רציתי לבוא הנה.

בקולג' פנהייבן שבגרייבס גלן, ג'ורג'יה, למדו גם סטודנטים רגילים וגם מכשפים, ושיעורי הכישוף הסודיים הוסתרו מכל האחרים, שחשבו שהתלמידים שהלכו למבנים המוזרים בקמפוס פשוט למדו תארים אזוטריים בפולקלור או משהו כזה. גיזום גדרות חיות למתקדמים, נניח.

גווין גדלה בגרייבס גלן, אך מעולם לא העלתה בדעתה שהיא עתידה להישלח לפנהייבן. אימא שלה מגניבה מדי לזה, חשבה, הרבה פחות דבקה במסורת מרוב המכשפות – וגם מרוב האימהות, אם כבר מדברים – וגווין יצאה מתוך הנחה שבטח תלמד באיזה קולג' רגיל, תגמץ בירה מכוסות חד-פעמיות אדומות ותתרגל קסמים לבד.

אבל לא. דווקא בנושא הזה, אימא שלה החליטה להיות פתאום סופר-מסורתית ולהתעקש שתלמד בפנהייבן.

אימא של גווין, איליין, הייתה האדם אולי הכי פחות מסורתי שגווין הכירה. היא גידלה את גווין לבדה, והתפרנסה ממכירת מלחי אמבטיה ותערובות תה מיוחדות במיני פסטיבלים וירידי רנסנס, וקריאה בקלפי טארוט במטבח הנעים בבקתה בה התגוררו. גווין אהבה את החיים האלה, ושיערה שתזכה ללכת בעקבות אימא ולעשות כראות עיניה. אבל אז, כשהגיעה לשנתה האחרונה בתיכון, החל פנהייבן להטיל את צילו הכעור.

"זה יעשה לך טוב," אמרה איליין לגווין, שערה הבלונדיני זוהר באור השמש במטבח, עיניה טובות, והיא נראית כמו קדושה, ויותר גרוע, כמו סטיבי ניקס, ומי בעולם מסוגל לסרב לסטיבי ניקס? וכך מצאה עצמה גווין בפנהייבן, לומדת קורסים כמו 'נרות טקסיים' ו'מחזורי הירח'.

וגם 'שינוי צורה בסיסי', שיעור שמראש חשדה בו, משום שנשמע קצת מתמטיקי כזה.

"מיזי! ג'ונס!" צעקה המרצה שלה, וגווין הנידה בראשה, עדיין מתאמצת לגייס כמה שיותר קסם. אבל זה היה קשה, אחרי שממש הקדישה קודם את כל כולה, מבחינה כישופית, כדי להפוך את העלה לדבר הזה שכרגע נשך את מגפה הבהחלט תקיף של דוקטור ארכונטוט.

את לא חייבת תמיד להשווין, את יודעת.

בת דודתה של גווין, ויווי, לא למדה איתה בכיתה – נותרו לה עוד שנתיים בתיכון עד שאיליין בטח תשלח גם אותה באותה דרך. אבל גווין ידעה שזה בדיוק מה שהייתה אומרת, והמחשבה דרבנה אותה לכוון את פניה ולהתרכז עוד יותר.

ידיה היו פרושות על השולחן מולה, שרטט קלות, וקצות שערה הארוך והסגול השתלשלו עד כפות ידיה.

הצבע היה רגע של מרד לפני תחילת הלימודים. שערה האדום בדרך כלל עטה גוון עמוק של אבן אחלמה, אבל אימא שלה כמובן רק חייכה וליטפה את ראשה ואמרה לה שיפה לה.

זאת הבעיה עם 'אימא מגניבה'.

"זה עובר לך?"

גווין איבדה לרגע ריכוז כששפתה למעבדה, ברונטית יפה בשם מורגן, התקרבה אליה כשעיניה הכהות פעורות לרווחה.

"כן," השיבה גווין במאמץ לחייך אף שזה בהחלט לא עבד לה.

"ממש קרוב!"

לפחות היצור שחרר את המגף של דוקטור ארכוטנוט, השבח לאלה. אלא שכעת נראה שהוא בחן ברעב קל את צעיפה המשתלשל, וגווין חרקה שיניים, וציפורניה הכחולות-נוצצות ננעצו במשטח השולחן ביתר שאת. היא בשום פנים ואופן לא תירשם בדפי ההיסטוריה של קולג' פנהייבן בתור הסטודנטית הראשונה שגרמה בטעות לטריפת מורה.

בסדר, אז כשהטילה את הכישוף הניחה ידיים על העלה ופשוט חשבה בריכוז עמוק שהוא צריך להשתנות. היא לא סיפקה לו הנחיות מדויקות מעבר לזה. אולי זו הבעיה?

גווין זקפה ראש והתמקדה במתרחש בקדמת הכיתה.

לא היו שם חלונות, והחלל הוא רק בעששיות קבועות בקירות. שולחנות העץ הכבדים שמאחוריהם ישבו התלמידים ניצבו כולם על כמה מעט מוגבהת, קצת כמו באולם ניתוח מהתקופה הוויקטוריאנית. ובקדמת הכיתה עמדה דוקטור ארכוטנוט מאחורי קתדרת עץ בסגנון עתיק. טוב, שם לפחות היא עמדה בדרך כלל. כרגע היא הייתה

מלפניה, נאחזות בדפנות ומשגרת מקצות אצבעותיה פרצי אור כחלחל לעבר היצור הנוהם המשתופף לרגליה.

אבל מפלצת העלה הקטנה של גווין הייתה חכמה והתחמקה ממנה, ואם גווין לא הייתה חוששת שכל הסיפור עתיד לגרום להשעייתה מהלימודים או העלאתה על המוקד – אם עדיין עושים את זה – היא הייתה כמעט... גאה בבחורצ'יק הקטן.

כמו גווין, גם לו היה אופי.

גווין ידעה שדוקטור ארבוטנוט מסוגלת להכחיד את היצור בכישוף אחד קטן, אבל היא רצתה שגווין תצליח לשלוט בו, או עדיף – להפוך אותו חזרה לעלה. זו הרי הייתה מטרת השיעור, וגווין הייתה נחושה בדעתה להצליח.

אולי היא לא רצתה להירשם לקולג' פנהייבן מלכתחילה, אבל היא בשום אופן לא תהיה הכישלון הכיתתי.

היא התמקדה חזק יותר ביצור, הניפה ידיים והרגישה שהוא מתחיל להשתנות.

מתחיל להחליף צורה.

עוד קצת.

היא מתחה אצבעות והיצור העלעלי הפנה את ראשו אליה. בדיוק במקביל, דלת הכיתה נפתחה בתנופה ונחבטה בקיר ממול. גווין לא שמעה לב. היא מיקדה מבט בקדמת הכיתה, צוברת כוחות, ואז –

אור כחול הבזיק פתאום, וריח שהזכיר לגווין מדורות וערבי סתיו מילא את חלל הכיתה.

דוקטור ארבוטנוט הזדקפה פתאום ליד הקתדרה, וגווין ראתה עננות עשן קטנות ורסיסים בוערים – פיסות עלה מעשנות – נישאים מעלה אל התקרה.

היא הורידה ידיים בפה פעור בהשתאות. שיט.

שיט.

היא כנראה הגזימה איכשהו. טענה את הכישוף ביותר מדי כוח ובמקום להפוך את היצור חזרה לעלה פשוט... פוצצה אותו.

ואז שמעה את מורגן נאנחת, ודוקטור ארבוטנוט הסתובבה לעבר הדלת.

גווין עקבה אחרי מבטה.

עמד שם נער.

לא, עמד שם גבר. מבוגר מגווין, אם כי לא בהרבה, עם שיער שחור פרוץ ועיניים כחולות שברקו אפילו ממרחק כזה. הוא היה לבוש כולו שחורים וידיו היו מונפות עדיין לעבר חזית החדר, ולגווין היה ברור שמי שזה לא יהיה, אבותיו ללא ספק ניצבו פעם מצידה הלא נכון של גיליוטינה.

לא מקבלים עצמות לחיים כאלה בלי לרמוס אי-אילו איכרים. "פנהלו", אמרה דוקטור ארבוטנוט וסידרה את צעיפה. מבטה של גווין הפך נוקב.

היא קלעה בול. משפחת פנהלו די ניהלה את העיירה הזאת, אף שבכלל לא התגוררה כאן. אבל אחד מאבותיהם ייסד את גרייבס גלן – ואת הקולג' שבה – כך שמדי פעם נגזר על בן פנהלו לחבור אל תושביה העלובים של עיירת הולדתה של גווין למשך קיץ או שניים. "הכול בסדר?" שאל, מעביר מבט על הכיתה ומרים יד לסלק את השיער מהמצח.

גווין כבר פצתה פה לומר לו שהכול בסדר גמור אפילו, ועוד כמה שניות הייתה משתלטת על כל הסיפור, ושלעשות כישוף בסיסי שסתם מפוצץ דברים זה בכלל לא כזה מרשים, בעצם, אבל דוקטור ארבוטנוט הקדימה אותה.

"עכשיו כן, תודה לך, פנהלו."

"סתם עברתי בסביבה", הסביר, "ושמעתי בלגן. חשבתי שאולי אוכל לעזור, אז –"

"בדיוק נגמרו לנו המדליות והעוגיות", התערבה גווין, מכווצת את אגרופיה. "ולא באמת עזרת. רק פוצצת אותו. גם אני יכולתי לפוצץ אותו."

הבן פנהלו הזה הביט בה בהרמת גבה. "אז למה לא פוצצת?" שאל, ולפני שהספיקה לענות הוא כבר הסתלק, והדלת נסגרה אחריו.

דוקטור ארבוטנוט, בקדמת הכיתה, סילקה פירורי אפר של עלים מחזית חצאיתיה הארוכה וסידרה את משקפיה. "נדבר אחרי השיעור, העלמה ג'ונס", אמרה, וגווין הנהנה אך גלגלה עיניים במקביל. היא ודוקטור ארבוטנוט דיברו אחרי השיעור לפחות פעם בשבוע. עד שהסמסטר ייגמר, גווין עוד תצטרך להתחיל להשתתף בתשלום השכירות של המשרד שלה.

מורגן, לידה, עדיין בהתה בערגה בדלת. "זה היה לואלן פנהלו", אמרה באנחה חולמנית, וגווין אספה את חפציה בנחרת זלזול. "לואלן", הטעימה, כי כשיש לבחור כזה שם, אפילו לא צריך לצחוק עליו. מספיק רק לומר אותו.

מורגן תקעה בה מרפק, מסדרת את שערה מאחורי האוזן בידה השנייה. "את חייבת להודות שהוא היה חמוד", התעקשה, וגווין תלתה את תיקה על כתפה והציצה אחורה לעבר הדלת.

"חמוד, אולי", אמרה במשיכת כתף. "אבל בטוח מניאק. בטוח יש לו איזה תואר אצולה צמוד לשם."

"טוב, לא תהיה לך הזדמנות לבדוק", אמרה מורגן והחלה לאסוף את ספריה. "שמעתי ממשהו שהוא לא יסיים אפילו את סמסטר הקיץ."

אבא שלו כנראה הזעיק אותו חזרה לוויילס לאיזה עניין משפחתי. בהתחשב בכך שמשפחת פנהלו הייתה שושלת מכשפים עתיקה ורבת-עוצמה, גווין שיערה שאותו "עניין משפחתי" יכול להיות הרבה דברים שונים ומשונים, שאף אחד מהם לא חיובי כנראה.

לא שהיה לה אכפת.

לא, הדבר העיקרי שעניין את גווין כרגע, היה השיחה שנקבעה לה עם דוקטור ארבוטנוט, ואם תצליח איכשהו להספיק בזמן לשיעור הבא שלה, שהיה לגמרי בצד השני של הקמפוס, וגם ללכת לעזור לאימא שלה ב'וויקד', החנות שניהלו במרכז גרייבס גלן.

מיסטר לואלן פנהלו זכה בדיוק למחשבה אחת נוספת מצד גווין כשעשתה את דרכה אל קדמת הכיתה ואל פרצופה המכורכם בביקורת של דוקטור ארבוטנוט.

תודה לאלה שלא אצטרך לראות את המניאק הזה יותר בחיים.

פרק 1

"אם אצעק 'בוי'א' כשנתפוס את רוח הרפאים, תדעי שהתכוונתי באירוניה, נכון?"

גווין לחשה את המילים בזמן שהתגנבה מאחורי בת דודתה, ויווי, ביער החשך, הירח רק סהר דקיק בשמיים הכחולים כהים, וכדור האור הקטן שיצרה ויווי מרחף לו בעליזות מעל ראשיהן. היה קר במידה מפתיעה לתחילת ספטמבר, וריח רענן עמד באוויר, עם רמז לעשן שדגדג באפה של גווין.

בהחלט לילה אידיאלי לציד רוחות רפאים.

אולי פחות אידיאלי להתברחויות, עם זאת, משום שוויווי הציצה אחורה אליה, מצמצמת את עיני הדבש שלה. "גווינביר."

"מה?" מחתה גווין. "זה או זה, או איזה 'לא פוחדת מרוחות רפאים' כמו בסרט, שבכנות נראה לי קצת מיושן."

"למה יש לי תחושה שאת לא מתייחסת לזה ברצינות?"

גווין, לבושה בסוודר שחור המנוקד ברוחות רפאים קטנטנות, זיכתה את ויווי בפרצוף רציני במיוחד. "אין לי מושג למה שתחשבי כזה דבר."

כפי שציפתה שיקרה, ארשת הפנים החמורה של ויווי התחלפה בחיוך של חיבה וגלגול עיניים.

"בסדר, אני מאשרת 'בוי'א' אירוני מצידך."

"תודה רבה," אמרה גווין וסידרה את תיק העור התלוי באלכסון על חזה. מאחר שהיה מדובר בציד הרוחות הראשון שלה, היא פשטה

על 'וויקד' בחיפוש אחר משהו שאולי יתגלה כשימושי, אבל החנות נועדה בעיקר לתיירים, לא למכשפות אמיתיות.

ולכן היו לגווין כרגע תיק מלא קריסטלים, כמה נרות בצנצנות, ושקיק קטיפה של מלחי אמבטיה שאימא שלה רקחה במיוחד בשביל החנות.

ויווי שוב הציצה אחורה אליה כשהנרות נקשו בקריסטלים. "אמרתי לך שלא היית צריכה להביא כלום," אמרה. "זאת יותר משלחת חיפוש."

"ואני בהחלט מבינה את זה, ויווי, אבל בהתחשב בכך שראיתי בדיוק רוח רפאים אחת בחיי, וזה היה מפחיד בטירוף, תסלחי לי שאני רוצה להיות מוכנה."

"עם מלחי אמבטיה קמומיל ולוונדר?"

"מה שחשוב זה המלח."

ויווי נעצרה בגבות מורמות, וגווין נופפה יד. "את יודעת, כמו בטלוויזיה."

"מה בטלוויזיה?"

"התוכניות עם הבחורים החתיכים שצדים רוחות רפאים. הם תמיד כזה" – היא הנמיכה קול לנהמה מחוספסת – "'אנחנו נצטרך להקיף את המתחם במעגל מלח וכאלה. אז." גווין טפחה על תיקה. "מלח." "אנחנו מכשפות, גווין," הזכירה לה ויווי. "אולי עדיף שלא נלמד ממה שעושים בטלוויזיה?"

"אנחנו לא מכשפות שצדות רוחות," התווכחה גווין, מתכופפת כדי לעקוף ענף גדול בדרך למעבה היער. "והתוכנית הזאת רצה איזה עשרים שנה, הגיוני שהם צדקו במשהו."

ויווי חשבה על זה רגע, ואז משכה בכתפיה. "זה לא יכול להזיק." הרוח רשרשה בעלים ממעל והעיפה את שערה הארוך של גווין לאחור מפניה בזמן שהרחיבה צעדיה, מנסה להדביק את בת-ידודה. "את יודעת, אם לי היה בעל חתך, הייתי מוצאת סיבות דווקא להישאר בבית, ולא סיבות להתרוצץ ביערות רדופים."

ויווי הגיבה בצחוק קליל. "הזמנתי את ריס לבוא איתנו, אבל הוא

בעומס של עבודה, משתדל לנקות שולחן לפני הנסיעה שלנו." גווין הגיבה בהמהום של הסכמה, מתעלמת מהצביטה הקלה בחזה לקראת עזיבתה של ויווי. זה היה דבילי – ויווי נוסעת רק לכמה שבועות, כדי לראות איזה טקס קסום שמעניין אותה במדינת הולדתו של ריס, ויילס – אבל זו תהיה התקופה הכי ארוכה שגווין תבלה בנפרד מבת דורתה זה שנים רבות. ומאחר שאימה של גווין, איליין, נוסעת גם היא לאיזה ריטריט מכשפות באריזונה, גווין עתידה להישאר לגמרי לבד.

וזה בסדר גמור. היא בכל זאת אדם בוגר, היא תוכל לנהל את העניינים בלי –

ינשוף קרא ממעל, וגווין פלטה צווחת בהלה קטנה ונצמדה קרוב יותר לוויוי.

ואז זקפה כתפיים בכחכוך גרון נבוך והמשיכה הלאה. "אז הביקור הגדול הראשון במולדת, איך אנחנו מרגישים לגבי זה?" חיוכה של ויווי היה קורן לא פחות מכדור האור שיצרה בקסמיה. "הולך להיות מדהים. ריס לוקח אותי לסנדרוניה, קרוב לאיפה שאחינו גר, ו –"

"האח השמוק או האח איש הזאב?"

ויווי שוב נעצה בגווין מבט. "למעשה קוראים להם וולס ובוואן, ובפעם האחרונה, בוואן לא איש זאב, הוא פשוט... לא מתגלח הרבה." "לא יודעת, ויווי, נשמע לי בדיוק מה שאיש זאב היה אומר," אמרה גווין תוך עקיפת ערמת עלים.

ויווי צחקה והנידה בראשה. "בכל מקרה, כן, בוואן. וולס גר עדיין בכפר הולדתם, אז אני בטוחה שנעבור שם לבקר גם אותו." "מגניב. אולי תוכלי לשאול אותו מה היה חשוב יותר מאשר לבוא לחתונה של אחיו."

ויווי רטנה. "גווין, באמת. זה לא הפריע לי! אפילו לריס לא היה אכפת."

"טוב, לי זה הפריע," השיבה גווין, מתעצבנת מחדש. ויווי התחתנה בקיץ שעבר בחתונה קטנה שנערכה בגרייבס גלן, באותו השדה בו

פגשה לראשונה את ריס לפני שנים. הטקס היה פשוט ומקסים, ואפילו גווין הזילה דמעה קלה, לא שתורה בכך אי פעם. ואף שהיא נבהלה מהזקן של בוואן ומהעובדה שנראה כאילו הוא עלול למות אם ייאלץ לחייך, לפחות הוא הגיע.

אביו של ריס ואחיו השני, לעומת זאת, לא הגיעו. גווין לא יכלה לדמיין מצב בו לא הייתה מתייצבת לחתונתה של ויווי, ולא כאילו וולס לא הוזמן. הוא הוזמן, וריס אפילו דיבר איתו כמה ימים לפני האירוע, אבל כשהגיע היום עצמו, הוא לא היה. בלי תירוץ ובלי כלום. פשוט הברזה מוחלטת. איזה מין אח זה?

אבל ממה שזכרה גווין מאותו מפגש יחיד וקצרצר ביותר שהיה לה עם לואלן וולס פנהלו, היא לא הייתה אמורה להיות מופתעת. "ריס אומר שהוא פשוט כזה," הסבירה ויווי כעת. "אבא שלו סירב לבוא, אז גם הוא סירב. הוא... לא יודעת, נאמן, כנראה. ונראה לי שהוא גם עסוק עם הפאב ההוא."

עדיין נראה לגווין מוזר שלואלן פנהלו, ששמו יצא לתהילה כמכשף רב-עוצמה במיוחד באותו סמסטר יחיד בפנהייבן, ניהל בר בוויילס במקום לעסוק במשהו מכשפי מרשים, אבל זה פשוט לא עניין אותה מספיק כדי לשאול מדוע זה המצב.

"גם אני עסוקה בעבודה שלי!" אמרה כעת ושילבה זרועות על חזה. "לפני כמה ימים ארגנתי גרימוארים בחדר האחורי ב'וויק' וחשבת כזה, 'רגע, גרימואר זה שם ממש מוזר, מאיפה זה הגיע?' ומפה לשם נהיו לי, כאילו, שתיים-עשרה סימניות פתוחות בוויקיפדיה, ובחורן כבר החשיך."

ויווי חייכה בתגובה והנידה בראשה, ממשיכה להעפיל בגבעה כשגווין בעקבותיה.

"ובכל זאת באתי לחתונה שלך, זה מה שאני רוצה לומר," המשיכה. ויווי שלחה יד ללטף את ידה של גווין. "ואני מעריכה את זה. כמו שאני מעריכה את זה שבאת איתי עכשיו."

גווין הייתה שקועה כל כך בהתמרמרות צדקנית, שכמעט שכחה

איפה היא ומה הן עושות.

נכון. המצוד אחרי רוחות רפאים. היער המפחיד.

"אולי בכלל לא תהיה רוח?" העלתה גווין אפשרות שממש־ממש קיוותה שתתגלה כנכונה. היו לה תוכניות לערב, תוכניות שכללו ניסיון תה חדש שהזמינה ואמבטיה מגונה באורכה. ולא כללו בשום אופן שיטוט בינות לעצים מאוחר בלילה, רק כי ויווי שמעה במקרה כמה סטודנטים שלה מהקולג' מדברים על אורות וקולות מוזרים באזור הזה של היער.

"בטח זה סתם כמה ילדים עם פנסים ששותים בירה ומקבלים החלטות רומנטיות גרועות," אמרה גווין כעת, מסתכלת סביבה בפה יבש מעט. גם עם הסיוע מכישוף האור של ויווי, החשכה סביב נדמתה כבדה, עזה. נוצר בה הרושם שאין לדעת מה עשוי לצפות בה מחוץ לגבולו החמים של האור, אלפי עיניים בין העצים, והיא נרעדה ומשכה את שרוולי הסוודר שלה על כפות ידיה.

"אולי," הודתה ויווי, מפזרת ערמת עלים בבוהן המגף שלרגלה. "אבל יש לנו אחריות לעיירה לוודא שלא מדובר במשהו יותר רציני מזה."

"אחריות" לא הייתה מילה אהובה במיוחד על גווין, אבל היא נאלצה להודות שבת־דודתה צדקה: הקסם של כנות משפחת ג'ונס הזין את העיירה גרייבס גלן, וזה אמר שאם אכן מתרחשים עניינים קסומים לא תקינים, באחריות ויווי וגווין למנוע זאת.

גווין שילבה זרוע בזרועה של בת־דודתה ומשכה אותה אליה. "אני שונאת שאת צודקת. זו אחת התכונות היותר מעצבנות שלך."

ויווי חייכה אליה חיוך רחב. "ריס אומר אותו דבר."

"הנושא היחיד שבעלך ואני מסכימים לגביו," נאנחה גווין, ויווי הדפה אותה באגנה, עדיין מחייכת, והאור המרחף מעליהן מאיר את פניה.

שהיו מוארות מדי, קלטה גווין פתאום.

משום שזה לא היה האור היחיד בסביבה כעת.

גווין הפנתה ראש לאיטה, זרועה שלובה עדיין בזו של ויווי בזמן

שבחנה את... הדבר שריחף לעברן ביער.

רוח הרפאים היחידה שראתה גווין בחייה בהחלט נראתה אנושית. אומנם זוהרת ומרחפת כמו מה שזה לא יהיה, אבל ללא ספק בדמות אנוש.

הדבר הזה לא היה. הוא נראה כמעט כמו ענן, משנה צורה ומתעוות, פולט מין אור ירקרק מוזר, והקסם שבקע ממנו...

גווין נרעדה ביתר שאת ושיניה כמעט נקשו. היא תמיד הייתה רגישה יותר לקסם מאשר ויווי או איליין, וידעה לחוש בנוכחותו עוד לפניו. הדבר הזה התקרב אליה בלי שהבחינה, אבל כעת כשהיה קרוב, הרגישה שמה שזה לא יהיה שיצר אותו – משהו שם היה לא בסדר.

לא בסדר ובגדול.

היא שלחה יד לתוך התיק שלה בזמן שוויווי התקרבה בגבות מצופפות יחדיו. "בחיים לא ראיתי כזה דבר", אמרה, מרימה יד לעבר הדבר.

"ויווי, אולי אל תגעו בכתם המפחיד?" הציעה גווין, מפשפשת בין הנרות לקריסטלים עד שאצבעותיה נתקלו בשקיק הקטיפה עם מלחי האמבטיה.

ויווי המשיכה להתקרב אליו, ידה עדיין מושטת. "ריס ואני הקדשנו כל כך הרבה זמן לחקר קללות בשנה שעברה, אבל לא נתקלנו בשום דבר שאפילו מזכיר את זה", המשיכה. "אני לא מצליחה להבין ממה זה עשוי."

"מהסיוטים שלי וקצת ג'ל לשיער?" העלתה גווין אפשרות, מצליחה סוף-סוף לחפון מעט מלח. "בכל מקרה זה רע ואני שונאת אותו, אז תתכופפי."

פרק 2

"רגע!"

גווין הסתובבה וראתה שלוש דמויות עומדות מחוץ לגבול האור של הבועה, פניהן בגוון ירקרק חולני. המלח כבר היה חפון באגרופה, מוכן לשיגור, כשוויזי שאלה, "סאם?"

בחורה צעירה בעלת שיער בצבע טורקיז עז צעדה לפנים, הבועה משתקפת במשקפיה. גווין זיהתה אותה כעת. היא הייתה מכשפה בקולג' שעבדה גם ב'קלחת הקפה', בית הקפה בהמשך הרחוב מהחנות של גווין. גם הצעירה לידה, נמוכה יותר עם שיער שחור ארוך אסוף בצמה, עבדה שם, נוכחה גווין. הילד השלישי לא היה מוכר לה, אבל נראה מבועת לא פחות משתיהן, ועיניו הכהות היו פעורות לרווחה. אבל ויווי בבירור הכירה אותם, וכשהתקרבה אליהם הם התכווצו מעט בבהלה.

"מה שלושתכם עושים פה?" שאלה, ואז הסתובבה אל גווין ואמרה, "אלו סאם, קייט ופרקר. הם לומדים בקורס שלי 'ההיסטוריה של הקסם' בפנהייבן. ובדרך כלל הם תלמידים טובים, שלא מתאים להם להיות ביער ולעשות שטויות עם קסם מסוכן." "טוב, אז אני מבינה שזה לא נראה טוב," אמרה סאם. "ואני מודה שהעניינים קצת... יצאו משליטה, אבל זה כישוף לא מזיק, אני נשבעת."

"האמת שזה היה רעיון שלי, דוקטור ג'ונס," הודתה קייט. "כולנו לומדים בשיעור 'שינוי צורה בסיסי' של דוקטור ארכוטנוט בסמסטר

הזה, והיא לימדה אותנו איך להפוך דבר לדבר אחר, כמו למשל, את יודעת, עלה למשהו אחר."

גווין בקושי התאפקה לא לגלגל עיניים. מכשפות הקולג' לא סטו אפילו בצעד מהשיעורים הקלאסיים, אה? למה לטרוח להשכיל בדברים חדשניים ויצירתיים בתחום הכישוף, כשאפשר להעביר את אותו חומר לעוס שנה אחרי שנה?

"בכל מקרה," המשיכה קייט, "זה גרם לי לחשוב שליל כל הקדושים מתקרב ושאוּלי נוכל להשתמש בקסם בשביל, את יודעת, להרים קצת את הרמה. בשביל התיירים."

"אז החלטתם לקסום רוח-רפאים?" שאלה ויווי, מקדירה פנים ומשלבת זרועות על חזה.

גווין הלכה על פווזה דומה, מקווה שהיא נראית תקיפה וסמכותית לא פחות מווייווי, אך יודעת שסוודר רוחות הרפאים שלה כנראה מפחית קצת מהרושם.

"זו לא רוח רפאים!" התעקשה סאם. "ברצינות, זה בסך הכול קצת נצנצים, דבק ומים שקסמנו כך שייראו כמו רוח רפאים." היא הנידה בראשה אל החבר השלישי בחבורה המצומצמת. "האמת שזה היה רעיון של פרקר. הם ממש טובים בדברים כאלה."

פרקר נראו גאים בעצמם והטילו את תלתליהם החומים לאחור. "האמת שזה לא כזה קשה," אמרו. "צריך רק –"

"לא!" ויווי הרימה יד כדי להשתיק אותם. "זה אולי נראה לא מזיק, אבל זו בדיוק הסיבה שאנחנו לא עושים קסמים אמיתיים בשביל התיירים. הילדים בשיעורים הלא-כישופיים שלי דיברו כל השבוע על הדבר הזהר ביער. אנחנו אמורים להיות קצת יותר דיסקרטיים מזה." שלושת המכשפים נראו מעט מאוכזבים לשמע הדברים, וגווין ראתה שקייט עומדת להתווכח. והאמת שהיא הבינה אותה. מה הטעם בכוחות קסם אם אי אפשר ליהנות איתם קצת?

אבל גווין ידעה שהיא צריכה לגבות את בת-דודתה בנושא, ולכן התקרבה אל ויווי ואמרה, "ויווי צודקת, חברים. תסמכו עליי, קסם שנראה כיפי ונחמד ולא מזיק, יכול בקלות להתפוצץ לכם בפרצוף."

ואם אתם רוצים לנסות כאלה דברים צריך לכל הפחות לעשות את זה תחת פיקוח של מכשפה מנוסה יותר. " לה ולוויזיה היה למשל את איליין.

אבל סאם נראתה מדוכדכת והנידה בראשה. "דוקטור ג'ונס, את יודעת כמה הם מקפידים בקולג'. יש מלא כללים מתי ואיפה מותר לנו לעסוק בקסם. אף פעם לא נותנים לנו הזדמנות סתם... לאלתר. לנסות דברים חדשים."

"נכון, ויש סיבה טובה לכך שקבעו את הכללים האלה, ואני אומרת את זה בתור מישוי ששונאת כללים באופן עקרוני, " השיבה גווין ואז הציצה לעבר ויווי.

ויווי השתגעה על כללים. כללים היו הדבר האהוב עליה. אבל ויווי צפתה בשלישיית המכשפים בארשת פנים מהורהרת. "יכול להיות באמת שהקולג' קצת נוקשה מדי בתחום הזה," אמרה לאיטה. "וכדי לפתח מיומנויות באמת חשוב גם לתרגל..." היא הסתובבה אל גווין, שעיקמה פנים. "אל תעשי לי פרצוף חושבי," היא אמרה, וויווי קימטה מצח בתהייה. "אני לא עושה פרצוף חושבי."

"את כן! את עושה לי פרצוף חושבי ברגע זה ממש, וזה לא מוצא חן בעיניי!"

"פשוט חשבת – " השיבה ויווי, וגווין הצביעה עליה בתרועת ניצחון.

"רואה?"

ויווי התעלמה ממנה והמשיכה. – " שאולי גם זה נופל תחת האחריות שלנו עכשיו. כלפי העיירה. להדריך מכשפות ומכשפים צעירים. לתת להם מרחב בטוח לתרגל קסמים, במנותק מהקולג'." הינה שוב המילה הזאת. גווין כבר עמדה להזכיר לוויזיה שהייתה להן מספיק אחריות גם כך – לגווין הייתה החנות, ולוויזיה היו שתי עבודות, וגם ליל כל הקדושים עמד לחול בחודש הבא, כך שהעומס והבלגן עמדו רק לגדול עוד יותר. ועכשיו היא רוצה שהן יקימו מין תנועת נוער כזאת למכשפים בתחילת דרכם?

אבל אז הציצה גווין מעל כתפה של ויווי וראתה שפניהם של סאם, קייט ופרקר ממש אורו בתגובה לאפשרות, עם מבט כלכלי מתחנן בעיניים, וכשהציצה חזרה לעבר ה"רוח", נאלצה להודות שמדובר בקסם מרשים למדי. האפקט הזרחני לבדו היה קשה למדי לביצוע, ועוד יותר לתחזוקה, והם הצליחו בכך.

ואם לדבר גלויות, היא חייבת להודות שדווקא היה משהו כיפי ברעיון להיות סוג של איליין לדור חדש של מכשפים. "בסדר", אמרה באנחה. "אבל רק כי אני חושבת שזה ממש יעצבן את הבוסים שלך בקולג'."

ויווי נענעה ראש בחיוך והסתובבה חזרה אל הסטודנטים. "טוב, אז גווין ואני נעבוד איתכם אם אתם רוצים להתחיל להתנסות בכשפים. אבל! מספיק להתגנב ביערות באמצע הלילה, ובשום פנים ואופן לא 'לאלתר' בלי לדבר עם אחת מאיתנו קודם. בסדר?" השלישייה הנהנה במהירות כזאת שפלא שראשיהם לא נשרו מהצוואר, וויווי ניקתה ידיה זו בזו, נראית מאוד מרוצה מעצמה. "אז עכשיו נשאר רק להיפטר מהדבר הזה," אמרה והצביעה על הכתם המרחף. פרקר עיקמו פנים.

"כן... זה... די הסיבה שאנחנו כאן עכשיו. אנחנו לא לגמרי בטוחים איך לבטל את זה?"

גווין הסתובבה לעבר הגוש המרצד, שנראה משמעותית פחות מפחיד עכשיו, כשידעה ממה הוא עשוי ומי עשה אותו. בלי להקדיש לעניין יותר מדי מחשבה היא הכניסה שוב יד לתיק וחפנה שוב את אותו קומץ מלח.

ויווי הקדירה פנים. "גווין, אני לא יודעת –"
 "אוי באמת," אמרה גווין. "מה כבר יכול לקרות!"
 ולקול אותה הכרזה אומללה היא השליכה את המלח.

"אמרו לך פעם שאת טיפה אימפולסיבית לפעמים, גוויןביר?"
 גווין תקעה מבט בריס, בעלה של ויווי, שישב מעברו השני של השולחן, תוך שהיא משפשפת את שערה הרטוב במגבת. היא התקלחה

במשך עשרים דקות אחרי שחזרה לבקתה שלה, ועדיין הרגישה שכולה מכוסה בריר רפאים. איך משהו שטכנית עשוי מדבק, קסם ונצנצים יכול להתפוצץ בצורה כל כך דוחה?

לא בטוח שהייתה בעולם מקלחת מספיק חזקה בשביל לנקות אותה, וניכר שוויזי שותפה לתחושתה זו, משום שהיא עדיין לא הגיחה מחדר הרחצה שלמעלה.

"האמת שאמרו, השיבה גווין לריס כעת. "מורים, כמה וכמה אקסים, ושופט אחד נבזי במיוחד בבית משפט לעבירות תנועה. ועכשיו אתה."

"איזו חברה מרשימה להיות בה," השיב ריס, ניגש לדלפק עליו בעבע לו קומקום חשמלי.

ויוזי הופיעה, עטופה באחד החלוקים של איליין ושערה הלח מכתים את המשי שצבעו כחול-טווס. "יש לי תחושה שזו רק הראשונה מבין מקלחות רבות שאני הולכת לעשות הערב," אמרה, וריס חיך אליה והושיט לה ספל תה.

"כל עוד אני זוכה להצטרף אלייך באחרונה, אני לא רואה בעיה עם זה, אהובה."

ויוזי השיבה לו חיוך והתקרבה. בזמן שהם התחבקו גווין גלגלה עיניים. היא שמחה בשבילים, באמת, והאלה יודעת ששניהם עברו לא מעט עד שהגיעו לזוגיות המאושרת הזאת, אבל ברצינות, יש גבול לכל תעלול.

"אני יושבת ממש פה," אמרה. "וממש לא רוצה להיות שותפה לכל זה!"

"היי," הפנתה ויוזי אצבע מאשימה אל גווין. "את יודעת כמה פעמים נאלצתי לשבת על הספה ולראות אותך מתמזמזת עם אנשים עד שיצא עשן, בזמן שאני מעמידה פנים שאני מרוכזת בנייד? זאת הנקמה."

"לגיטימי," הודתה גווין, אף שפתאום קלטה כמה זמן עבר מאז שהתמזמזה עם אנשים. חודשים, האמת. איזה דיכאון.

ריס גיחך, הטביע נשיקה זריזה על מצחה של ויווי ופנה חזרה אל התה, ואילו ויווי באה לשבת ליד השולחן מול גווין. יצא שזה היה המקום בו נהגו להתכנס כולם בימים אלו, אף שלוויווי הייתה דירה משלה מעל החנות במרכז העיר, שם התגוררו היא וריס. למשפחתו של ריס היה, טכנית, בית במעלה ההר, אבל מאחר שאותו מעון נראה כאילו נלקח מסרט של טים ברטון, הוא נותר שומם בדרך כלל.

ריס חזר לשולחן והושיט ספל לגווין, וכיוון שהשתמש בתערוכת התה האהובה עליה, החליטה לסלוח לו על שגרם לה לחשוב על סקס במקלחת.

"אני חייבת להודות שאני אוהבת את הקטע הזה שאנחנו הולכות לעשות דברים של מכשפות, ואתה נשאר כאן ומכין תה," אמרה גווין. בזמן שנשפה על התה שלה לקרר אותו, החתול שלה, סר פרסיבל, זינק על השולחן. גווין ניסתה לסלק אותו לאורך השנים, אבל העובדה שכעת הייתה לו מיטת חתולים מפנקת ממש במרכז העיניים, הראתה מי בדיוק ניצח במלחמה הזאת.

הוא מצמצץ אליה בעיניים שברקו בצהוב־ירקרק על רקע פרוותו השחורה, וריס פלט גיחוך ומוג מים חמים לספל משלו. "אני יודע את מקומי," אמר לה וניגש לשבת ליד אשתו.

"ואם נשים לרגע בצד את פיצוץ הקסם, נראה שעבר עליכן לילה פרודוקטיבי," המשיך. "מצאתם מה מקור השמועות על רוח הרפאים, החזרתן את הנוער המקומי לדרך הישר..."

"זה הכול בזכות ויווי," הודיעה לו גווין. "היא עשתה לי פרצוף חושבי ולא יכולתי לעמוד בפני זה."

"אין לי פרצוף חושבי," התווכחה ויווי, אבל ריס חייך והניד בראשו.

"לגמרי יש לך, אהובתי. אחד הפרצופים שלך שהכי אהובים עליי.

זה משהו כזה בערך."

ריס קימט ממש קלות את מצחו ועיניו קיבלו מבט מרוחק, וגווין הטיחה בשולחן כף יד פרושה.

"בול! וואו, הדמיון מדהים."

ויווי עיקמה פנים והעבירה מבטה ביניהם. "אתם יודעים, היה לי עדיף בהרבה כשלא סבלתם זה את זה."

"אני תמיד חיבבתי את גווין," מחה ריס, וגווין משכה בכתפיה.

"אני לא חיבבתי אותך."

"מה-שמוק," מלמל סר פרסיבל מתוך נמנום ממקומו במרכז השולחן, וריס החמיץ פנים אל החתול.

"עדיין לא הצלחת להסיר את כישוף הדיבור, אני מביץ?" שאל את גווין, והיא משכה בכתפיה.

"זה לא בעדיפות גבוהה." בזכות בלגן כישופי מסוים בשנה שעברה, זכה סר פרסיבל ביכולת דיבור. התברר שמחשבותיו של חתול עסוקות בעיקר במזון ועלבונות, אבל גווין דווקא התרגלה לזה. היא רכנה ללטף את סר פרסיבל, והוא גרגר באושר בזמן שליטפה את גבו. ריס, מצידו השני של השולחן, שלח יד אל עורפה של ויווי, והיא התמסרה קלות למגעו, כנראה בלי משים.

גווין הרגישה שוב את אותה תחושה מוזרה בעומק הבטן, שבשום פנים ואופן אינה קנאה או כמיהה או משהו דומה, משום שאלו רגשות שפשוט לא היו לגווין.

אבל כן היה... משהו, וזה לא מצא חן בעיניה.

כדי להסיח את דעתה מהאפשרות להרגיש רגשות, הושיטה גווין יד אל צנצנת רבש לוונדר שניצבה על השולחן, ובזמן שהמתיקה עוד קצת את התה שלה שאלה, "אז הטיוול הגדול מתקרב במהירות?" "בהחלט," אמר ריס, "ובטח לא תופתעי כלל לשמוע שלווייויאן

כבר יש רשימת אריזה מאוד יסודית. אני, לעומת זאת –"

"אולי עדיף שלא ניסע."

ויווי אמרה זאת בהיסוס, מעבירה מבט מריס לגווין וחזרה. "פשוט... מה שקרה הלילה הזכיר לי שעכשיו הקסם שלנו מזין את העיירה, ויש לנו –"

"ויווי, אם תגירי את המילה 'אחריות' עוד פעם אחת הלילה, אני

הולכת ליצור עוד רוח סליים ולפוצץ אותה עלייך שוב."

"טוב, אבל יש לנו," אמרה ויווי. "וליל כל הקדושים מתקרב."

"בעוד יותר מחודש, הזכירה לה גווין, וריס אחז בידה של אשתו והנהן.

"ונספיק לחזור עד אז."

"וגם מגיע לכם סוף-סוף ירח דבש אחרי עיכוב גדול."

"גם זה," הסכים ריס תוך שהוא מצביע על גווין. "וגם את רוצה לעשות את הטיול הזה כבר המון זמן."

ויווי נשכה שפה תחתונה בהרהור. "זה באמת מאוד יעזור לי במחקר."

"סעו," דרבנה אותה גווין. "כאן הכול יהיה בסדר. בחנות המצב מצוין. היא מתנהלת ממש מעצמה בתקופה הזאת של השנה בכל מקרה, ואם לדבר בכנות, מתחשק לי קצת זמן לעצמי."

שני הדברים היו שקר מוחלט – המצב בחנות לא היה מדהים כרגע, למרות הקרבה לחג ליל כל הקדושים. וגווין הייתה למעשה קצת אלרגית לכרידות, אבל שיגרה אל בת דורתה את העליז שבחיוכיה.

"חוץ מזה, אני רוצה מתנות. דגלונים וולשים קטנים, אולי איזה בובת דרקון קטנה... אוי, ואם תראי את אחיו של ריס, תוכלי לבעוט לו בביצים בשבילי!"

"איזה מהאחים?" שאל ריס ואז הרים יד. "כאילו, אני אבעט בשמחה בשניהם, אני רק צריך להכין אסטרטגיית מגננה הולמת לאחר שיהם יקומו."

"היא מתכוונת לוולס," אמרה ויווי וחייכה קלות סוף-סוף. "היא עדיין נוטרת טינה על החתונה."

ריס עיקם פנים. "אני לא נוטר טינה על החתונה וזו החתונה שלי. וגם האח שלי, אם כבר מדברים."

גווין משכה בכתפיה. "אל תנסה לפקפק בנטירות הטינה שלי, ריס. אני מזל שור."

היא לא טרחה להוסיף שהטינה שלה כלפי וולס פנהלו התקיימה עוד הרבה לפני החתונה, ונולדה עוד בימי לימודיה בקולג', אבל אם מותר לבחורה לנטור טינה, מותר לה גם לשמור כמה סודות.

"מקובל עליי," השיב ריס. "דגל וויילס, בובת דרקון, אח מסורס,

תקבלי הכול עם שובנו."

ויווי צחקה סוף-סוף והשעינה ראש לרגע על כתפו של ריס.
"בסדר, אני לא יכולה לנצח כשאתם משלבים כוחות," אמרה.
"אתם צודקים. הכול בסדר, העיירה תהיה בסדר, ואנחנו לגמרי ניסע
לוויילס כמו שתכננו."

"תודה לאלה," נאנח ריס ונשען בהקלה לאחור, וגווין חייכה
והושיטה יד מעל השולחן ללחוץ בחיבה את כף ידה של ויווי.
"תשמעי, כבר היו לנו קללה על כל העיירה, חתול מדבר ועכשיו
גם רוח רפאים מתפוצצת, והתמודדנו עם הכול. מה כבר יכול לקרות
שיהיה יותר גרוע מכל זה?"

פרק 3

כשדלתו של 'העורב והכתר' נפתחה, וולס הרשה לעצמו להאמין – ברוב טיפשותו – שאולי נכנס למקום לקוח.

בכל זאת היה זה ערב גשום, קריר וסוער במיוחד יחסית לאמצע ספטמבר בפינה נידחת זו של וויילס, והיה חמים בפאב. נעים, אפילו. אש בערה לה בעליזות באח, החלל היה משופע בעץ עתיק נושן, וחשוב מכול למי שהסתובב לו בחוץ בערב סתווי צונן – היה אלכוהול. ובשפע, בהתחשב בנדירות הפעמים שוולס זכה למזוג משקה במקום הזה.

ולכן כששמע את חריקת הדלת ואת הגשם ניתך על דופן הבניין בזמן שמישהו פילס דרכו פנימה, התמקם ליד הברזים, מוכן ומזומן למזוג כוס או כוסית, בהתאם לצורך.

הדמות בפתח מלמלה משהו לעצמה והסירה מעיל גשם בעל בדרס, וגרסה מבוגרת יותר של פניו של וולס השיבה לו מבט. לעזאזל.

בכלל לא לקוח, רק אבא שלו.

סיימן פנהלו לא הרבה לרדת אל הכפר דְּוִנִּיַּיד*, והעדיף להסתופף באחוזתם המאיימת מעט השוכנת על גבעה מחוץ לעיירה. למעשה, וולס ידע בוודאות שאביו ביקר ב'העורב והכתר' רק פעמיים בשלוש-עשרה השנים מאז קיבל לידיו וולס את ניהול המקום.

* Dweniniaid: dewiniaid, זה קסם בוולשית. (המת)

פעם אחת ביומו הראשון של וולס בתפקיד, אביו הגיע רק כדי לרטון, להעניף מבט סביב, להניד בראשו במה שנחשב במשפחת פנהלו כאישור, ולהסתלק מייד.

הפעם השנייה הייתה בשנה שעברה, אחרי שאחיו הצעיר של וולס, ריס, הודיע לאביו שקסם פנהלו שהזין בעבר את העיירה גרייבס גלן שבג'ורג'יה, לא קיים יותר, וסולק על ידי מסדר מכשפות רבות עוצמה. אחת המכשפות הללו הייתה כעת אשתו של ריס, דבר שלא התקבל יפה במיוחד על ידי סיימון. בינו לבינו וולס חשב שטוב מאוד שאחיו קשר את חייו עם אישה שעשתה רושם של נבונה למדי, מלבד העובדה שהתאהבה באחיו האידיוט, אבל הוא העדיף לשמור את דעתו זו לעצמו.

כך שכעת צפה וולס באביו פורם את הצעיף הכרוך לצווארו ותולה אותו ליד המעיל, והאכזבה שהרגיש מכך שלא מדובר בלקוח אמיתי שיכניס למקום כסף, החלה הופכת אט-אט למשהו אחר. חשד.

מה כבר יכול לגרום לסיימון לעזוב את ספריו וכישופיו ומזימותיו השונות והמשונות בלילה שכזה?

"ערב, קרא וולס, כבר מחפש מאחורי הבר את סוג הוויסקי היחיד שאביו הואיל לשתות. הוא החזיק בקבוק בהישג יד בדיוק למקרה שרגע כזה יתרחש אי פעם, ומאחר שהדבר לא קרה מזה קרוב לשנה, כשמצא אותו היה הבקבוק מאובק כל כך, שהוא נאלץ לנקות אותו בחשאי בעזרת המגבת הלחה התלויה מלולאת חגורתו.

"אין פה נפש חיה," ציין סיימון כשהתיישב ליד הבר והסתכל סביב.

"כולם בטח נשארו בבית בגלל הגשם," השיב וולס, אבל אפילו באוזניו שלו זה נשמע מגוחך לגמרי. ממתן גשם מונע מאנשים ללכת לפאב בוויילס? או בממלכה המאוחדת כולה, אם כבר מדברים? אבל אבא שלו עבר בשתיקה על השקר, הנהג לעצמו בהיסח הדעת כשקיבל את הכוס שמזג לו וולס, ואז, לתדהמתו המוחלטת של וולס, רוקן את הכוס אל לועו בלגימה אחת.

הוא הטיח אותה חזרה על הבר בלוויית הנהון ו"עוד אחת" מחוספס, ויולס נענה ולקח גם כוסית לעצמו ומזג לתוכה כמות נאה. מה שזה לא יהיה שגרם למצב רוחו של אבא שלו, עתיד בקרוב להפוך גם לבעיה שלו.

כאלו הם חיי הבן הבכור.

ריס, הצעיר באחים, היה בוודאי אומר לו שבסתר ליבו הוא בעצם אוהב להיות יד ימינו של אביהם, ואף שוולס השתדל לא לתת לריס קרדיט על שום דבר כשהיה יכול להימנע מכך, הוא נאלץ להודות שהייתה תקופה בחייו שבה זה היה... לא לגמרי לא נכון.

לא היה קשה להיות הבן המועדף. ריס הציב לעצמו למטרה בחיים לעצבן את אביהם, ובוואן, האמצעי, תמיד פעל כיחידה נפרדת מכולם, עומד ברשות עצמו. אז כן, וולס נהנה מהאופן בו מבטו התקיף של אביו נפל בטבעיות עליו כשהיה צריך לעשות משהו, או לשאת באחריות כזו או אחרת.

אבל אחרי שלושים וארבע שנים כאלה, כשאת שלוש-עשרה השנים האחרונות העביר בניהול הפאב הכושל והקורדר הזה, נאלץ וולס להודות שהתחיל קצת להימאס לו מכל סיפור הבן הנאמן. ובכל זאת...

הינה הוא מוזג לאביו ויסקי ומחכה לשמוע מה צריך לעשות. אוף, אין לו תקנה.

סיימון לגם מהוויסקי השני לאט יותר, משקיף אל האח, ואז פנה שוב אל וולס. צללים ריצדו על עצמות פניו חמורות הסבר, משווים לו מראה מאיים עוד יותר מהרגיל.

"זה תמיד ככה," אמר סיימון והצביע סביב אל הפאב למקרה שוולס לא הבין למה התכוון. "מת. נכון?"

לרגע שקל וולס לשקר שוב, להתעקש שזה בגלל הסערה או אולי איזה משחק חשוב שמשודר בטלוויזיה – האלה יודעת שלאביו לא יהיה מושג אם זה נכון או לא – ומשום כך אין נפש חיה בבר של וולס. אבל במקום זאת הוא שמט את המגבת על הבר בחבטה לחה, והשעין ידיים משני צדדיה. "האמת שעכשיו כשאתה פה, זה נחשב

ערב עמוס."

אביו פלט משהו בין רטינה לנשיפה, קול שנחשב אצלו כצחוק. וולס שמע את עצמו משמיע אותו רק לא מזמן בשיחת טלפון עם ריס, ולא היה בטוח מי משניהם נחרד מכך יותר.

"אז הפאב שסבא-רבא-רבא שלי פתח הוא כישלון, והעיירה שדוד-רבא-רבא שלי ייסד כבר לא נושאת בחובה אפילו טיפה מקסם פנהלו." סיימון הרים את הכוסית שלו במעין השקת כוסית אירונית, אבל בהתחשב בכך שעד אותו רגע לוולס לא היה מושג שאבא שלו בכלל מודע לקונספט של אירוניה, היה בכך משהו קצת מבהיל.

"המטרה בפאב מעולם לא הייתה לעשות כסף," הזכיר כעת לאביו. 'העורב והכתר' נבנה במקום בו התיישבו לראשונה המכשפים מבית פנהלו בדוויניייד, ושמץ מאותו קסם נושן עדיין נותר שם, קסם שוולס טיפח כמו גנן המטפל בחלקת תפודים קמלה.

אבותיו קיוו שבניית פאב באותו מקום תשמור על עוצמתו של הקסם, והאנרגיה של כל האנשים ששתו וצחקו והתקוטטו ושרו בפאב הכפרי תזין את האדמה, ובימים עברו, אכן כך היה.

אבל עכשיו, למרות הכישופים שהטיל וולס מדי יום, הוא הרגיש איך להבת הקסם הקטנה הולכת ודועכת לאיטה, כמו נר בסערה.

"אני יודע," נאנח אביו והזדקף מעט במקומו, פניו מאבדות מעט מהמלנכוליות שלהן. "פשוט... הכול כאילו הולך ונעלם. הטלנו כאן עוגן, ועשינו זאת גם באמריקה, ולמה הגענו בסופו של יום? פאב ריק... וזה."

סיימון יצר בהינף יד אליפסה של עשן אפור שהלכה וגדלה והתבהרה עד שהפכה בהדרגה למשהו דמוי מראה.

וולס הבין מייד שהוא רואה את גרייבס גלן. הוא ביקר שם רק פעם אחת, בקיץ בו למד בקולג' פנהייבן בהתאם למסורת, ואף שזה קרה לפני שלוש-עשרה שנה, לא הרבה השתנה מאז. עדיין היה מדובר בשכייט חמדה זעירה ושלווה החבויה לה בהריה התכולים של ג'ורג'יה, ובה רחוב ראשי בסגנון של פעם שעובר במרכז העיירה, עם פנסי רחוב הצובעים הכול באורם הרך.

משהו נצבט די בחוזה בחזהו של וולס בתגובה למראה. הוא בילה בגרייבס גלן רק סמסטר אחד, חודשים ספורים, אבל המקום נחקק בליבו מאז. הוא אהב להיות שם. ויותר מזה, אהב את עצמו שם. בגרייבס גלן השם פנהלו היה מקור ליראה וסקרנות, לא לפחד. שם הוא זכה ממש לתרגל קסם במקום רק לתעל אותו בפסיביות לתוך המקום הזה. אבל דורו קולין, שניהל את הפאב בזמנו, נפטר אז, והיה חשוב שמכשף מבית פנהלו ישמור על הגחלת, כמו שאומרים, ואיכשהו חלפו מאז שנים והוא נשאר תקוע כאן.

וולס התנער מכל המחשבות המדכדות והתמקד בתמונה שלפניו. השעה הייתה שעת דמדומים בגרייבס גלן, כך שהרחובות היו יחסית עמוסים באנשים שהתענגו על הערב הסתווי הזהוב, ובאמצע כל זה, זיהה וולס חלון ראווה ססגוני עם מכשפה ענקית מעיסת נייר, שחייכה אליו מוקפת אורות סגולים שהכריזו באור יקרות מעל ראשה. "אם שותים לא מכשפים", הקריא בזהירות, ומבטו של אביו כמעט העלה באש את שארית הוויסקי בכוסו.

"לכך התדרדר חלומי של גרייפור", אמר סיימון בקדרות. "המקום הזה, פעם מקום מפלט לבני מיננו, מקור ל... השכלה ודעת, ושכלול מיומנותנו וליטושה, מנוהל כעת על ידי הנשים הללו, הרוכלות במזכרות ליל כל הקדושים זולות והוגות משחקי מילים מטופשים." תנועה נוספת של ידו של סיימון והתמונה התפוגגה לה.

יחסית למשחקי מילים, האחד המסוים הזה לא נראה לוולס נורא במיוחד, אבל מאחר שאביו כבר הושיט יד אל בקבוק הוויסקי, הפעם כדי למזוג לעצמו, החליט וולס שמוטב כנראה לא לציין זאת בקול. במקום זאת הוא החל לומר, "גרייבס גלן –" אבל בתגובה למבטו של סיימון מיהר לתקן לוולשית.

"גלין בד", תיקן, "לא נטולת פנהלונים לחלוטין. ריס עדיין שם." סיימון תקע בוולס מבט שאמר בדיוק מה דעתו על כך, ווולס הרים ידיים בהתגוננות. "אני רק אומר. לא סילקו אותנו משם לגמרי." סיימון הרחיק מעליו את כוסו המלאה למחצה בנחרת זלזול. "מרגע שאחיד נישא לאותה בת ג'ונס, הוא הפך לאחד מהם. שיהיה

לך ברור, ילד, הוא בחר במשפחה שלהן על פני זו שלנו. בני פנהלו גמורים בגלין בד, בדיוק כפי שנראה שאנחנו גמורים בדרונייד. " הוא שוב נאנח עמוקות, ורעם הרעים במקביל בשמיים בחוץ. אם אבא שלו לא יצא ממצב הרוח הזה, כל הכפר הארור עוד יוצף בקרוב. פתאום המחשבה שהוא עתיד לבלות את ימיו מאחורי הבר הזה בזמן שגשם ניתך מהשמיים ואיש לא נכנס מבעד הדלת, נעשתה כמעט בלתי נסבלת. וולס העביר את הזמן בקריאת ספרי כישוף, מחזק את הרונות והכישופים ששמרו על המקום כדי לשמר את הניצוץ המקורי של קסם פנהלו, אבל יש גבול למה שאדם יכול לעשות, בעצם. הוא שוב נזכר באותה תחושה שצצה בו כשסיימון העלה באוב את גרייבס גלן.

לא בדיוק געגוע, אבל לא רחוק מזה, ופתאום ליבו החיש קצב והמחשבות התחילו לדהור, והמילים כמו בקעו מפיו לפני שהספיק לחשוב עליהן.

"אולי אני אסע לגלין בד?"

פרק 4

וולס הקפיד לשמור על ארשת פנים ניטרלית וקול רגוע, אבל ברגע שאמר את המילים ידע שזה בדיוק מה שרצה לעשות, וזה המקום בו רצה להיות.

סוף-סוף הזדמנות גם להביא תועלת וגם לצאת מהמקום המדכא הזה.

סיימון סקר אותו מבעד לגבות כסופות עבותות ופניו לא הסגירו דבר, ו-וולס לא התאפק ורכן מעל הבר לנסות לשכנע אותו.

"אני יודע שהפאב הוא מסורת משפחתית, אבל אולי הגיע הזמן למשהו חדש, לא? אני אוכל... אוכל לפתוח איזו חנות שם בעיירה. משהו למכשפים רציניים, לא הקשקוש המטופש הזה לתיירים. אוכל לוודא ששמנו לא יימחה מהמקום גם אם הקסם שלנו איננו."

סיימון חשב על זה, מסחרר את הכוס בידי ברהור. "בן פנהלו מנהל את 'העורב והכתר' מזה למעלה ממאה שנים," רטן. "לראות אותו נסגר..."

"בָּפָא, תסתכל מסביב. הוא סגור בפועל, גם אם לא באופן רשמי. וכל הכשפים בעולם לא יצליחו להחזיק את טיפת הקסם האחרונה הזאת לנצח. לא כשהמקום כזה ריק."

וולס תפס בזרועו של אביו וטלטל אותה קלות. "תן לי לעשות את זה. תן לי לעזור."

"גלין בד היא המורשת המשפחתית החשובה יותר, זה נכון," נאלץ סיימון להודות. "ואני לא יכול לסמוך על אחיך שם."

הוא נשא מבט אל וולס, ולראשונה אי פעם, ניכר רמז קל לרכות בפניו של הזקן. "תמיד יכולתי לסמוך עליך שתעשה מה שנכון למשפחתנו."

"וכך אכן אעשה," הבטיח וולס. זה משהו לגבי אבא שלהם שריס ובוואן מעולם לא הבינו. נכון, הוא היה קשוח ומרוחק רגשית, אבל בדרכו שלו הוא באמת אהב אותם. הם היו בניו, ומשפחה הייתה הדבר החשוב מכול בעיני סיימון. אחרת למה שיהיה לו אכפת כל כך מהפאב שכוח האלה הזה, או מאיזו עיירה קטנה בהרי ג'ורג'יה? משום שהם נבנו על ידי המשפחה, ולכן חשב סיימון שמחובתו לשמור עליהם מכל משמר.

וולס השגיח על הפאב הזה למעלה מעשור, ועכשיו יעשה זאת למען גרייבס גלן.

סיימון משך את זרועו מידו של וולס באנחה נוספת. "אתה בחור טוב, לואלן," אמר. הוא הסיר טבעת כסף כבדה מאצבעו.

וולס מעולם לא ראה את אביו בלי הטבעת המסוימת הזאת, המשובצת אבן סגולה כהה שנראתה כמעט שחורה, ודרקוני פנהלו חקוקים משני צדדיה.

קעת שם את הטבעת בכפו של וולס, ואת ידו השנייה הניח על כתפו של וולס לקרב אותו אליו.

"בסדר גמור. סע לגלין בד. שמור על מורשתנו שם." ואז זעזע את וולס עוד יותר בחיבוק מהיר. "אתגעגע אליך, בני," אמר.

וולס הופתע לגלות מחנק קל בגרונו. "גם אני אתגעגע אליך, בבא."

אביו טפח על שכמו בכוח והזדקף תוך שהוא ממלמל, "טוב." "טוב," חזר אחריו וולס, ואז יצא אביו במנוד ראש חזרה אל הלילה. בזמן שהדלת נפתחה הבחין וולס שהגשם פסק. הפאב היה אמור להישאר פתוח לשעה נוספת, אבל הוא נעל את הדלת אחרי סיימון וכיבה כמעט את כל האורות.

הוא יצא מחר על הבוקר, אבל בינתיים הקדיש מעט זמן לניקוי השולחנות וסידור הכיסאות בערמה, תוך שהוא חושב לעצמו, כרוך שפטרונו.

שפע של רעיונות כבר הסתובבו לו בראש, ואף אחד מהם לא היה כרוך במזיגה של עוד בירה אחת אי פעם בחייו. באותה הצצה קצרה על העיירה קודם היה נדמה לו שראה חלון ראוה ריק, והוא כבר התחיל לדמיין מה יוכל לעשות במקום הזה.

ההפך ממה שעשו המחותנים של ריס, כך נראה. כל אחד וטעמו עימו, כמו שאומרים, אבל בטח יש שוק למשהו קצת יותר איכותי, משהו קצת יותר אמיתי. מקום בו יוכלו המכשפים מהקולג' להתכנס כדי לדון בכשפים וטכניקות. מקום שיבטיח שהשם פנהלו ימשיך להיות מקושר לקסם בעיירה, ולא משנה כוחו של מי זרם בה.

וולס פתח דלת קטנה מאחורי הבר. הוא היה כל כך שקוע בפנטזיות על חייו החדשים, שרק באמצע המדרגות היורדות למרתף שהסב לדירה שם לב שהוא לא לבד.

השיער על עורפו סמר והוא הרגיש קסם כבד עומד באוויר. מי שזה לא יהיה שם למטה היה מכשף גם הוא.

ומכשף רב-עוצמה.

"מי שם?" קרא, מנענע תוך כדי את אצבעותיו לצד גופו. כבר זמן רב שלא נאלץ לבצע כשפים מהסוג הזה, אבל למזלו לא שכח מה עושים. "מה לעזאזל אתם עושים בפאב שלי?"

הוא כבר עמד להניף יד ולשגר כישוף הלם, כשאור נדלק פתאום והוא צמצם את עיניו, מסנוור. הכישוף שהכין התפוגג למראה הפרצוף המוכר שחיך אליו מצידו השני של החדר.

"לא קבלת פנים חמימה במיוחד, אח גדול."

בוואן היה שרוע על מיטתו של וולס, ידו האחת עדיין מורמת להטיל כישוף אור, ועל פניו מה שנראה כמו טון מעוקב של שיער. כמו שקרה לו תכופות עם שני אחיו, וולס הרגיש את אותו שילוב מוכר של רוגז וחביבה.

"יכולתי להרוג אותך," אמר לבוואן והדליק את האורות בזמן

שהכישוף של בוואן כבה.

"יכולת, הסכים בוואן במשיכת כתף. "אבל לא הרגת."

עברה שנה מאז שוולס ראה את אחיו לאחרונה, וניכר היה שבוואן ניצל את התקופה כדי להפוך גם שעיר יותר וגם מעצבן יותר. את החלק השעיר וולס יכול היה להבין – בוואן בילה את השנים האחרונות בעריכת מחקר קסום כלשהו אי שם בהרים. שער-פנים נחשב כנראה חלק מהדרישות במצבים כאלה.

"איך הגעת לכאן למטה בלי שאני או בבא נראה אותך?" שאל וולס ושילב זרועות על חזהו.

בוואן רטן, "קסם."

וולס השיב רק, "המממ", ונעץ בו מבט זועף.

"תוריד את הנעליים המחורבנות שלך מהמיטה שלי," אמר וחבט ברגליו של בוואן. אחיו הצעיר גיחך, הוריד את הרגליים והתיישב על שפת המיטה.

הוא נראה עייף, הבחין כעת וולס, ואולי טיפונת חיוור. לוולס לא היה מושג מה בדיוק עשה בוואן אי שם בישימון, אבל מה שזה לא היה, בבירור גבה ממנו מחיר.

"רוצה משהו לשתות?" שאל, ובוואן נופף לשלילה.

"לא, אני לא אישאר הרבה זמן. בסופו של דבר איאלץ לעלות לבית, אני פשוט..." הוא עצר לרגע לנשום עמוק. "לא הרגשתי מוכן לזה עדיין."

וולס ידע שמערכת היחסים של שני אחיו עם סיימון שונה מאוד מזו שלו, אבל נראה לו קצת מגוחך שהם התנהגו כאילו שיחה עם אבא שלהם הייתה איזה מבצע כביר. הוא עשה את זה כמעט כל יום, אבל אולי זה מסוג הדברים שצריכים לכוונת בשבילים כוח סיכולת. כמו התעמלות. או רעל.

"מה שלומך?" שאל את בוואן, בעודו חוצה את החדר לעבר עגלת הבר הקטנה שסידר לעצמו ומוזג לעצמו מנה של ויסקי. לא מסוג יוקרתי כמו שאהב אביו, אבל החמימות המעושנת עזרה לפוגג את המתח בכתפיו ולגרש עקבות אחרונים של צינה.

"בסדר", השיב בוואן ולא יסף. וולס תהה לפעמים איך יצא שהוא היחיד ביניהם שידע להשתמש בכמות נכונה של מילים במשפט. ריס דיבר הרבה יותר מדי, בוואן פחות מדי. בוואן הצביע עם הראש לעבר המדרגות. "שמעתי שאתה נוסע לגלין בד."

"אה, גם מתגנב וגם מצותת, מקסים," אמר וולס, ואז, כשבוואן המשיך להביט בו, הודה בהנהון. "כן. מישהו מהמשפחה צריך להיות שם עכשיו אחרי שגורשנו משם מבחינה כישופית, כמו שאומרים." "ריס שם."

"הנאמנויות של ריס... סותרות. או כך לפחות בבא חושב." בוואן שפשף את סנטרו והנהן. "נשמע סביר. הוא משוגע עליה עד מעל הראש."

"בהתחשב בכך שהם נשואים, נותר רק לקוות." בוואן בחן את וולס לרגע בהטיית ראש, ואז שאל, "למה לא באת? לחתונה?"

וולס חש נקיפת אשמה לשמע השאלה. הוא רצה לבוא, תכנן לבוא, אבל בסופו של דבר עשה כמצוותו של סיימון. ריס לא לקח את זה קשה, כך שאולי טוב עשה.

אבל זה עדיין עורר בו הרגשה מחורבנת. "לא יכולתי להתפנות," אמר כעת, ובוואן הגיב בעוד משיכת כתפיים לקונית.

"טוב, עכשיו אתם תגורו באותה עיירה, כך שבטח יצא לכם להתראות הרבה." נכון.

וולס עוד לא ממש חשב על זה, על איך ריס עשוי להגיב לנוכחותו בגרייבס גלן. הם הסתדרו יחסית בסדר, אבל ריס לא בטח באביהם, ולא נראה היה לוולס שהוא יאמין שוולס הגיע לעיירה מיוזמתו שלו. תמיד הייתה לו נטייה לחשוב רעות על שניהם. אבל וולס יתמודד עם זה בהמשך. כרגע הוא רק חייך אל בוואן

ונשען על הקיר מאחוריו. "בדיוק. שפע של זמן לגיבוש משפחתי."
 "ובבא פשוט נותן לך לנסוע?" שאל בוואן בקימוט מצח.
 וולס הגיב בנחרת ביטול תוך שהוא מרוקן בגמיעה את כוסית
 הוויסקי.

"אתה מדבר כאילו הוא החזיק אותי בשבי פה."
 בוואן לא הגיב, אבל ההבעה על פניו כשהביט סביבו בחדרו
 הקטן של וולס – שבסדר, נכון, הוא מוכן להודות שאולי נראה קצת
 צינוקי – אמרה מספיק.

"אני בחרתי לגור פה," הזכיר וולס לבוואן, מצביע עליו ביד
 האוחזת בכוס. "בדיוק כמו שאתה בחרת לעשות מה שזה לא יהיה
 שאתה עושה אי שם בהרים, וריס בחר לעשות... טוב, ריס בחר להזדיין
 מכאן, בעיקר, אבל הנקודה היא שנשארתי כי רציתי להישאר. ועכשיו
 אני רוצה לנסוע לגרייבס גלן."

ריס היה לוחץ עליו בנושא, אבל בוואן, תברך אותו האלה, קיבל
 את דבריו בהנהון וקם מהמיטה, טופח על ירכיו.
 "בסדר גמור. בכל מקרה זה היה בזכו של מכשף טוב, להשאיר
 אותך כאן."

"תודה," השיב וולס, משום שידע שמאח שלו זו נחשבת מחמאה
 משתפכת.

"אז אניח לך לנפשך," אמר בוואן והלך לכיוון המדרגות.
 "חשבתי שתיתקע כאן לנצח," השיב וולס ביובש, והיה נדמה לו
 שהבחין בצל של חיוך בתוך סבך הזקן.
 ואז בוואן נעצר, הסתובב להסתכל על וולס ואמר, "שמור על
 עצמך. בגלין בד."

וולס הרים גבות. "למה? נשקפת לי סכנה של חנק מתחת לערמת
 ממתקי ליל כל הקדושים ומסכות זולות?"

בוואן פלט רטינה שאולי הייתה צחוק. "זו תמיד אפשרות. אבל
 לא, פשוט... בכל פעם שיש העברת כוחות קסם, כמו מה שקרה בשנה
 שעברה, קורים דברים מוזרים."
 וולס המתין, ומשלא הגיע המשך שאל, "מוכן להרחיב בנושא, או

שנדבקת מהכבשים בחידתיות החדשה הזאת?"
 בוואן רטן שוב ונענע כתפיים. "אני רק אומר. מקומות כאלה
 נשארים פגיעים לתקופה. נהיים כמו מגנט לכל מיני כוחות קסם
 דפוקים. ועם הסמהיין, חג סוף עונת הקציר ותחילת החורף בדרך, זה
 משהו שכדאי לזכור."
 "אני –" החל וולס לומר, אבל עוד לפני שהספיק לסיים את
 המשפט בוואן כבר נעלם.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן